

Christine Rogers

Papucii lui Spiridon

Ilustrații de Vladimir Ilievski

Traducere din limba engleză de
Stela-Anca Radu

Carte tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului

Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Doxologia
Iași, 2021

Capitolul 1

Dimineața devreme, când s-a trezit, Spiros putea să vadă doar gri în jurul său. Soarele încă nu răsărise și, în afară de ultimele licăriri ale lunii, era doar puțină lumină care să îi lumineze calea spre plajă. Spiros a străbătut cu grijă cărarea pietroasă, coborând de pe faleza de lângă casa lui până la micul golf din apropiere. Pe măsură ce luna apunea și soarele răsărea, lumina care era din ce în ce mai puternică lumina culorile din jurul său. Maci sălbatici înalți îi atingeau picioarele în timp ce mergea, ridicându-și florile spre căldura cerului de dimineață, care era pictat în roz, portocaliu și roșu. Nisipul plajei era auriu în fața apei încălzite de astrul ceresc, dar soarele se ridica din ce în ce mai sus, iar Spiros știa că în curând avea să dogorească foarte tare, transformând lumea din jurul său în umbre de albastru și alb.

Insula grecească Corfu, unde locuia Spiros, era înconjurată de cea mai albastră mare pe care și-o putea imagina cineva. Se întindea cât vedeai cu ochii, întâlnindu-se la orizont cu un cer fără nori. Singurele pete pe această întindere albastră erau câteva mănunchiuri de nori care treceau și nisipul plajei pe care stătea copilul. Spiros a zâmbit în sinea lui plin de mulțumire.

El a început dificila sarcină de a trage lunga plasă de pescuit pe care tatăl o așezase mai devreme. Tatăl avea timp doar să așeze plasa înainte să deschidă atelierul său de cizmărie din sat. Spiros trebuia acum să stea de pază, protejând peștii prinși în plasă de păsări și de alte animale care căutau să găsească o masă ușoară, până când era vremea să o strângă.

Spiros stătea în apa puțin adâncă, trăgând încet plasa, oprindu-se adesea pentru a dezlega firele plasei prinse după branhiile peștilor și pentru a-i pune în coșul mare de la picioarele sale. Valurile line intrau prin deschizătura coșului ce se umplea încet și se izbeau de genunchii săi, oferind peștilor apă proaspătă în timp ce el lucra. Treaba i-a fost întreruptă de o doradă mare cât

brațul său, care nu voia să intre în coș. Peștele sărea și îl lovea peste față cu coada, până când Spiros a reușit să-l tragă la mal și să-l pună alături de ceilalți pești în coș. „Pe tine te voi mânca la cină”, i-a spus Spiros peștelui, întorcându-se la plasa lui.

Când Spiros a terminat cu plasa, a spălat-o cu grijă și a verificat-o cu atenție. Dacă peștii făceau găuri în ea sau dacă vreun prădător se încâlcea și o rodea ca să scape, Spiros trebuia să o repare. Astăzi era mulțumit să vadă că nu erau găuri. În loc să-și petreacă după-amiaza reparând năvodul, avea să meargă să prindă caracatițe.

Băiatul și-a ascuns cu grijă coșul cu pești în spatele unui tufiș de yucca, înainte să care plasa pe cărarea pietroasă ce ducea la casa lui. După ce a întins-o la soare ca să se usuce, a alergat să îi ducă mamei coșul cu pești, apoi s-a întors din nou pe plajă. A tras adânc aer în piept, apoi a alergat și s-a aruncat în valuri. A avut nevoie doar de câteva clipe pentru a se îndepărta de plaja nisipoasă către locul stâncos unde trăiau caracatițele.

Înotând încet în jurul stâncilor, Spiros a cerce-
tat ungherele și găurile de sub apă pentru a găsi
semne ale prăzii sale. Caracatițele construiesc cul-
cușuri semicirculare la baza pietrelor mari și sunt
puternic atrase de orice lucru alb. Spiros a cerce-
tat cu atenție înainte să găsească o deschizătură
plină de pietre albe. Privind mai atent, a putut să
vadă ochii prăzii sale la intrarea unui tunel, chiar
în interiorul cuibului. A presărat câteva midii în
apropiere și a așteptat câteva secunde ca să își
facă apariția tentaculele roșu-portocalii, ieșite în
căutarea unei gustări. Băiatul și-a scos tridentul de
la centură și a așteptat să iasă și capul. Cu o miș-
care rapidă, caracatița era a lui.

A prins caracatița de după cap pentru a evita
să fie mușcat de ciocul ei puternic și s-a îndreptat
spre suprafață. A tras bucuros câteva guri bune
de aer înainte să își scoată cuțitul pentru a curăța
caracatița de măruntaie. Caracatița a eliberat cer-
neala, provocând înnegrirea apei, dar Spiros a îno-
tat repede și s-a urcat pe stânci. A legat caracatița
cu o sfoară groasă și a pus-o în apă între stânci,

pentru a rămâne proaspătă. El s-a odihnit puțin și apoi s-a scufundat din nou, în căutarea alteia.

A fost o după-amiază bună, se gândea Spiros în timp ce urca obosit cărarea spre casa lui. Plasele au adus mult pește, nu erau găuri de cusut, iar el avea trei caracatițe pe care urma să le vândă în piața satului.

Înainte să se oprească pentru a-și lua haine uscate, trebuia să pregătească caracatițele pentru piață, bătându-le de cel puțin o sută de ori de o piatră până când se frăgezeau. Mama l-a auzit muncind din greu în curte și a venit cu o băutură rece. Aceasta a ridicat din sprâncene văzând semnele de zgârieturi de pe brațul fiului său, de la cot până la umăr. „Cea mare a fost rapidă”, i-a spus el mamei sale în timp ce își continua treaba. Mama a clătinat din cap și a intrat în casă, întorcându-se cu un unguent pe care îl folosea pentru rănille provocate de caracatițe. De îndată ce i-a uns brațul, Spiros a plecat în sat pentru a vinde prada. S-a oprit mai întâi la casa prietenului său Nicos, deoarece bunica lui Nicos îi promisese un preț bun dacă o lăsa pe ea să aleagă prima.

Aceasta stătea pe prispa din fața casei cu un ied în brațe, având ochii închiși în lumina după-amiezii târzii. La sunetul pașilor lui, ochii ei s-au deschis și a zâmbit larg.

– Bun băiat!, a zis ea aprobator, privind în găleata pe care o ținea în fața ei. Acestea sunt foarte bune. Chiar foarte bune! O vreau pe cea mare și grasă, a zis ea, dând caracatiței un ghiont. Du-o la mama lui Nicos, și ea îți va da câțiva bănuți și un fursec.

Spiros a zâmbit și a plecat în casă pentru a face schimbul. Cu o koulorakia¹ crocantă în mână, și-a luat rămas bun de la bunica lui Nicos și a mers în oraș. Pe drum, l-a întâlnit pe Nicos, care se întorcea de la școală.

Nicos a privit în găleată și a fluierat.

– Bunica a cumpărat una?

Spiros a dat din cap și a arătat fursecul.

– Și mi-a dat asta!

– O, bine, mama a copt astăzi!, a spus Nicos, întinzându-se după fursec.

¹ Koulourakia este un desert tradițional grecesc, pregătit de obicei în apropierea Paștilor. Este făcut pe bază de unt și are o glazură de ou deasupra. (n. tr.)